

[Jørgen Peder Hansen.]

sikkerhedskonference, mener jeg det forsvareligt generelt at bedømme situationen i Europa med en vis optimisme.

Udenrigsministeren siger, at der er tegn på, at vi befinder os ved et vendepunkt i efterkrigstidens historie, og kommer derefter ind på en nærmere analyse af de forhold, som begrundet denne antagelse. Jeg kan være enig i dette.

Det er for øvrigt af interesse at lægge mærke til, at det bl. a. har været gennem den førte dialog mellem vestlige og østlige lande, at der har udviklet sig en politisk situation, hvor man realistisk kan tale om vendepunktsløsninger i Europa. Det viser nemlig, at et mindre land udmærket kan yde bidrag til løsningen af selv store problemer, når det gøres med omtanke, fantasi og dygtighed, ikke ved, at man gør det som alle andre, men ved ligesom at tillægge sig sin egen stil.

Danmark var jo med i starten af denne dialog. Dengang fremgik det måske ikke klart, hvilke perspektiver der lå gemt heri, men i dag viser det sig, at det var en klog politik, en rigtig politik. I denne forbindelse kan vi også notere os, at skiftende regeringer har fulgt denne linje op, og at udenrigsministeren for ganske nylig selv har medvirket hertil gennem udbytterige rejser til Polen og Rumænien.

Jeg tror for øvrigt, som ministeren nævner det, at forholdet mellem øst og vest på helt afgørende vis er blevet præget af Brandts østpolitik. Det er gennem denne politik, der er kommet skred i den europæiske udvikling, hvad der er let forståeligt, eftersom det er og gennem årene i vid udstrækning har været Tysklandsproblematikken, der har udgjort det stærkeste og farligste politiske spændingsfelt i Europa i efterkrigstiden. Det er klart, at der i den hidtidige politik og i de opnåede resultater har været tale om, at man både i øst og vest har været indstillet på at opnå positive resultater, at bøje synspunkter mod hinanden.

I denne fase af den europæiske udvikling må det være en klar dansk interesse at støtte Brandts østpolitik. Dette forekommer så meget mere oplagt, som en lykkelig gennemførelse af denne politik er en forudsætning for, at vi kan nå frem til det, som vi tilbagevendende har understreget som livsvigtigt for Europa og dermed også for os, nemlig en europæisk sikkerhedskonference, hvori også USA og Canada er deltagere.

Det ligger i dag sådan, at Sovjetunionen som forudsætning for gennemførelsen af aftalen mellem de fire stormagter om en fremtidig ordning for Berlin sætter, at den tyske forbundsdag ratificerer både den vesttysk-sovjetiske og vesttysk-polske aftale af 1970. Omvendt har man så fra vestlig side gjort et tilfredsstillende og endeligt resultat af Berlinforhandlingerne til en forudsætning for påbegyndelsen af en sikkerhedskonference.

Disse opstillede forudsætninger fra både østlig og vestlig side understreger for øvrigt den interesse, som man overalt i Europa må have i, at de trufne aftaler kan passere forbundsdagen i ratificeret stand, og at de to tyske stater når frem til resultater i deres forhandlinger omkring Berlin. Så vidt vi i dag kan se, er der mulighed herfor, men det kan meget vel gå sådan, at der skal en tredje runde til i forbundsdagen, eller at der opstår en både speget og uholdbar situation. Det samme gælder med hensyn til de sovjetisk-amerikanske forhandlinger, de såkaldte SALT-forhandlinger, hvor vi ved, at Sovjetunionen har gjort en ratifikation i Bonn om ganske få dage til en forudsætning for, at man kan underskrive SALT-forhandlingerne, i hvert fald første del, så vidt jeg er orienteret, i maj måned, når præsident Nixon aflægger besøg i Moskva.

Om kun meget få dage vil vi vide betydelig mere herom, men det må under alle omstændigheder være en oplagt interesse for os her i landet at bakke den politik op, som vi anser for noget af det mest fundamentale for os, ja, for hele Europa, men at bakke denne perspektivrige politik op må naturlig-